

**III. WIELKOPOSTNY CYKL
DNI WSPÓLNOTY:
MIŁOSIERNI WE WSPÓLNOCIE**

DZIEŃ WSPÓLNOTY ANIMATORÓW I DIAKONII

Temat: **Wspólnota miejscem doświadczania miłosierdzia**

PRZEBIEG

Zawiązanie wspólnoty

Wprowadzenie w temat dnia wspólnoty

Konferencja:

Wspólnota miejscem doświadczania miłosierdzia

Podkreślamy następujące wątki:

- a) Każda wspólnota Ruchu Światło-Życie jest wspólnotą eklezjalną. Co z tego wynika? Inaczej: jaki jest cel takiej wspólnoty? (warto wykorzystać jeden z tekstów podstawowych ks. Franciszka Blachnickiego *Istotne cechy ruchu eklezjalnego*).
- b) *Communio* człowieka z Bogiem. Podkreślamy tu, oczywiście, rolę sakramentu pokuty i pojednania.
- c) Wspólnota między ludźmi. Podkreślamy tu wartość przebaczenia, znoszenia siebie nawzajem, służenia sobie na wzór Chrystusa Sługi.

Kluczowe fragmenty z referatu ks. Franciszka Blachnickiego *Istotne cechy ruchu eklezjalnego* (<http://blachnicki.oaza.pl/2009/06/03/istotne-cechy-ruchu-eklezjalnego/>):

Podwójny wymiar *communio*

Kościół jako wspólnota ukazywany jest w dokumentach soborowych zawsze w wymiarze wertykalnym i horyzontalnym. Pierwszy z nich to wspólnota, *communio* człowieka z Bogiem, drugi – to wspólnota

międzyludzka. Obu tych wymiarów nie można przy tym pojmować jako dwóch odrębnych, niezależnych od siebie rzeczywistości. Są to bowiem tylko dwa aspekty jednej i tej samej rzeczywistości; jeden wynika koniecznie z drugiego i w nim się zawiera. Wspólnota z Bogiem tworzy wspólnotę międzyludzką: człowiek o tyle wchodzi w jedność społeczną z innymi ludźmi, o ile jednoczy się w Duchu Świętym przez Chrystusa z Ojcem. Kościół zaś jest wspólnotą ludzi dlatego, że jest tajemnicą zjednoczenia człowieka z Bogiem.

Wspólnoty eklezjalne muszą być dla swoich członków środowiskiem i miejscem doświadczenia ewangelicznej miłości *agape*, wyrażającej się we wzajemnym znoszeniu siebie i przebaczeniu oraz w służeniu sobie i wspólnocie za pomocą otrzymanych darów, charyzmatów. Diakonia należy więc do istotnych cech ruchu eklezjalnego, który musi być także wspólnotą służb i charyzmatów.

Zasadą życia Kościoła określającą, w jaki sposób ma się on urzeczywistniać zgodnie z wolą Chrystusa i swoją naturą i dla zapewnienia sobie wewnętrzного i zewnętrznego wzrostu, jest *communio*, czyli w widzialnym znaku (sakramentalnie) posługi słowa i sakramentu oraz społecznej jedności wiary i miłości zrealizowana wspólnota życiowa osób z Chrystusem i pomiędzy sobą w Duchu Świętym, który jako jedna i ta sama Osoba w Chrystusie i we wszystkich członkach Kościoła stanowi niewidzialną istotę tej wspólnoty.

Pośrednictwo zbawcze Kościoła należy sprawować w tym celu i w taki sposób, aby w słowie i sakramencie uobecniać samooddanie się Boga w Chrystusie i warunkować wolne przyjęcie tego oddania się we wzajemnym oddaniu siebie w Duchu Świętym przez wiarę i miłość, dla urzeczywistnienia wspólnoty w aspekcie wertrykalnym (z Bogiem) i horyzontalnym (z braćmi), w widzialnym i skutecznym znaku zgromadzenia eucharystycznego i wspólnoty lokalnej pozostającej w jedności z Kościołem powszechnym.

Zasadą życia i działania Kościoła jest w Duchu Świętym oraz w widzialnym i skutecznym znaku urzeczywistniona *communio* w aspekcie wertrykalnym i horyzontalnym.

Godzina odpowiedzialności

Cz. 1. Spotkania w grupach

Pytania do dzielenia:

- Czy mamy świadomość, że nasze wspólnoty lokalne (parafia, wspólnota czy krąg) nie są tylko spotkaniami pobożnych uczestników, przychodzącymi na nie głównie z powodów towarzyskich, ale wspólnotami (*communio*) w aspekcie wertykalnym i horyzontalnym, będącym widzialnym i skutecznym znakiem objawiającymi życie i działanie Kościoła?
- W jaki sposób jako animatorzy jesteście odpowiedzialni za objawianie się Bożego miłosierdzia w naszych wspólnotach/kręgach? Czy animatorzy troszczą się o życie sakramentalne swoich uczestników? Jest to ważne szczególnie na początkowym etapie formacji, aby animator interesował się, czy uczestnik przystępuje regularnie do sakramentu pojednania.
- Czy poza oazami wakacyjnymi w naszych diecezjach/parafiach/wspólnotach praktykuje się celebrację sakramentu pokuty i pojednania sprawowaną we wspólnocie?
- Czy stosujemy upomnienie braterskie (por. Mt 18, 15–20)? A jeśli nie, to dlaczego?
- Jak zachowujemy się w obliczu konfliktów we wspólnocie (np. jakiegoś dłuższego trwania w nieprzebaczeniu któregoś z uczestników)? Czy możemy przyznać, że postawa dwóch osób wpływa na całość organizmu, jakim jest wspólnota? Jaka jest rola wspólnoty i jej odpowiedzialnych w takich sytuacjach? Czy zachęcamy do przebaczenia sobie w myśl słów Ewangelii Mt 18, 21–35?

Cz. 2. Wspólne podsumowanie

- Relacje ze spotkań w grupach, wyciągnięcie wniosków.
- Relacje i ogłoszenia diecezjalnych diakonii.

- Przygotowanie rejonowych dni wspólnoty.
- Przygotowania do oaz wakacyjnych (relacja diecezjalnych diakonii wakacyjnych ze stanu przygotowań, podział odpowiedzialności według diakonii i zadań.
- Komunikaty, zaproszenia itd.

Wariant

Jeśli dzień wspólnoty odbywa się w ramach oazy modlitwy, kiedy jest więcej czasu, można pomyśleć o włączeniu takiego elementu, jakim jest celebrowanie sakramentu pokuty i pojednania. Nie należy jej mylić z nabożeństwem pokutnym (także godnym praktykowania w okresie Wielkiego Postu).

Namiot spotkania

Mt 18, 21–35

Eucharystia

REJONOWY DZIEŃ WSPÓLNOTY RUCHU ŚWIATŁO-ŻYCIE

Temat: Wspólnota miejscem doświadczania miłosierdzia

Uwaga

Zespół przygotowujący dany dzień wspólnoty w rejonie powinien uczestniczyć we właściwych sobie poprzedzających dniach wspólnoty dla moderatorów i odpowiedzialnych oraz animatorów i diakonii. Jeśli nie było to możliwe, należy zapoznać się przynajmniej z materiałami na te dni wspólnoty.